

ELIN OCH HERREMANNEN

Ej fort D-dur

Skillingtryck 1895

En her-re-man, så stolt och båld, han äg-de tun-nor
guld och fle- ra hem-man i sitt våld, fick
se en flic-ka huld bland par-kens stam-mar
en-sam gå. Han ta-lä-de till hen-ne så:

"Mitt vackra barn, vad heter du?
Säg mig ditt ljuva namn
och sätt dig vid min sida nu
i skogens blomsterfamn!
Vi vilja språkas vid en stund
förtroligt här i enslig lund."

"Mitt namn är Elin. Men jag får
ej längre dröja här.
ty dagens sol snart nedergår,
och jag skall plocka bär
i korgen, som jag har åt mor,
hon väntande i hyddan bor."

"Ack Elin! Ingen flicka söt
och skön som du jag sett.
Kom vila i mitt öppna sköt!
Jag beder blott om ett:
Giv mig en enda liten kyss!
Var icke rädd, ej någon lyss!"

"Nej, nej, jag lovat har vid gud
att ingen kyss ge bort
förrän den dag, jag skall stå brud,
ack, det blir inom kort!
Och då skall Gustaf hava den,
från barndomen han är min vän."

"Vad du är barnslig, blyg och from,
som sådant pjollra kan!
Din Gustaf vet ju ej därom,
ej heller någon ann'.
Du skall få penningar, se här!
Låt mig nu få, vad jag begär!"

"O nej, o nej, jag är ej fal
för penningar och guld,
de hjälpa ej för samvetskval,
för spe och evig skuld;
ett fredat bröst är mera värt,
har jag i katekesen lärt."

"Bedraga vill jag icke dig.
Tro, vad jag säger nu!
Till slottet skall du följa mig
och bliva där min fru;
av pärlor, silver skall du få
långt mera, än du kan förstå."

"Nej, nej, mig lockar ingenting.
Av silver nog jag har,
ty vet, att en förlovningsring
jag fick sen några dar
av Gustaf, som jag älskar ömt,
och den har jag vid hjärtat gömt."

"Hör, Elin! Gustaf fattig är,
ett torp jag honom skänkt.
Men heligt inför gud jag svär:
Du har min ära kränkt,
och torpet tager jag igen.
Lev sen i sorgen med din vän!"

"Gör, som du vill! Jag lever säll,
om än bland snö och is,
i ödemarken, i ett tjäll
jag leta skall min spis,
blott jag vid Gustafs sida får
framleva mina levnadsår."

"Ej hjälper smicker eller hot,
men vet i alla fall,
att, om det också sker med knot,
en kyss jag taga skall
och till mitt hjärta trycka dig,
förrän du slipper ifrån mig."

"Jo pyttсан!" med en sidoblick,
gav Elin skälmskt till svar
och kastade sin korg och gick.
Med den stod herren kvar
och suckade: "En narr är den,
som gäckar kvinnotroheten!"

Pehr Thomasson